DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
5. oktober 1995 *

I sag C-125/94,

angående en anmodning, som Giudice conciliatore di Milano (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Aprile Srl i likvidation

mod

Amministrazione delle Finanze dello Stato,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 3, litra a) og h), artikel 5, 9, 11, 12, 13, 16 og 189 og af Rådets direktiv 83/643/EØF af 1. december 1983 om forenkling af fysisk kontrol og administrative formaliteter i forbindelse med godstransport mellem medlemsstaterne (EFT L 359, s. 8), som ændret ved Rådets direktiv 87/53/EØF af 15. december 1986 (EFT 1987 L 24, s. 33),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F.A. Schockweiler (refererende dommer), og dommerne C.N. Kakouris, J.L. Murray, G. Hirsch og H. Ragnemalm,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Aprile Srl ved advokaterne E. Beretta og A. Bozzi, Milano

— den italienske regering ved professor U. Leanza, chef for Udenrigsministeriets Servizio del contenzioso diplomatico, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato F. Favara

— den danske regering ved kontorchef P. Biering, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 11. maj 1995 af Aprile Srl, af den italienske regering ved professor U. Leanza, bistået af avvocato dello Stato M. Fiorilli, af den danske regering ved P. Biering og kammeradvokat G. Larsen og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 29. juni 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 26. april 1994, indgået til Domstolen den 29. april 1994, har Giudice conciliatore di Milano i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen fem præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens, nu EF-traktatens, artikel 3, litra a) og h), artikel 5, 9, 11, 12, 13, 16 og 189 og af Rådets direktiv 83/643/EØF af 1. december 1983 om forenkling af fysisk kontrol og administrative formaliteter i forbindelse med godstransport mellem medlemsstaterne (EFT L 359, s. 8), som ændret ved Rådets direktiv 87/53/EØF af 15. december 1986 (EFT 1987 L 24, s. 33).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag mellem selskabet Aprile Srl i likvidation (herefter »Aprile«) og Amministrazione delle Finanze dello Stato (herefter »Amministrazione«). Sagen er anlagt til prøvelse af Amministrazione's afslag på at tilbagebetale Aprile afgifter, der i strid med fællesskabsretten var opkrævet i forbindelse med toldekspeditioner.

3 I dom af 30. maj 1989 (sag 340/87, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1483) og af 21. marts 1991 (sag C-209/89, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 1575) fastslog Domstolen, at Den Italienske Republik ikke havde overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktatens bestemmelser om forbud mod afgifter med tilsvarende virkning, idet den i samhandelen inden for Fællesskabet debiterer de erhvervsdrivende udgifterne ved den kontrol og de administrative formaliteter, der foretages i en del af grænseovergangstoldstedernes normale åbningstider, som fastsat i direktiv 83/643, som ændret ved direktiv 87/53, og idet der i Italien, når ydelser udføres samtidig for flere virksomheder i forbindelse med toldbehandling som led i samhandelen inden for Fællesskabet, hos hver enkelt virksomhed opkræves et vederlag, der står i misforhold til de med de udførte ydelser forbundne omkostninger.

4 Den Italienske Republik opfyldte dommene ved at tilpasse sine bestemmelser med virkning fra henholdsvis den 13. juni 1991 og den 1. november 1992. De ændrede bestemmelser regulerede imidlertid ikke forhold forud for deres ikrafttræden og indeholdt navnlig ikke regler om, at administrationen skulle tilbagebetale de berørte erhvervsdrivende de beløb, som toldstederne havde opkrævet i strid med fællesskabsretten.

5 Det fremgår af sagen, at Aprile, der drev speditionsvirksomhed i Milano lufthavn og blev erklæret konkurs den 20. oktober 1992, i henhold til de nationale bestemmelser, som ved de nævnte to domme blev kendt uforenelige med fællesskabsretten, havde indbetalt 933 200 LIT til de italienske myndigheder som vederlag for toldekspeditioner, der var foretaget den 22., 23., 24. og 26. november 1990.

6 Den 30. marts 1994 anlagde kurator i konkursboet sag ved Giudice conciliatore di Milano med påstand om tilbagebetaling af de 933 200 LIT.

7 For denne ret gjorde Amministrazione gældende, at kravet ikke var begrundet. For det første var de betingelser, der var fastsat i artikel 29, stk. 2, i lov nr. 428 af 29. december 1990 om bestemmelser til gennemførelse af de forpligtelser, der påhviler Italien som medlem af De Europæiske Fællesskaber (Supplemento ordinario, GURI (»lovtidende«) nr. 10 af 12.1.1991), ikke opfyldt, idet Aprile ikke havde båret udgifterne til de omtvistede toldekspeditioner i den konkrete sag, men havde overvæltet dem på tredjemand. For det andet vedrørte de indførsler, som lå til grund for afgifternes opkrævning, delvis varer fra tredjelande, og navnlig stater, der var medlemmer af Den Europæiske Frihandelssammenslutning (herefter »EFTA«), hvorfor fællesskabsretten ikke kunne finde anvendelse på hele kravet.

8 Som en undtagelse fra, hvad der normalt gælder, er det efter artikel 29, stk. 2, i ovennævnte lov, som trådte i kraft den 27. januar 1991, en betingelse for tilbagebetaling af afgifter opkrævet i medfør af nationale bestemmelser, der er uforenelige

med fællesskabsretten, at den afgiftsbyrde, den erhvervsdrivende med urette har måttet bære, ikke er blevet overvæltet på andre, således at den, der kræver beløbet tilbagebetalt, ikke opnår en ugrundet berigelse. Det fremgår af sagen, at de italienske retsinstanser hælder til den antagelse, at byrden er blevet overvæltet på tredjemand. I øvrigt finder bestemmelsen anvendelse, uanset om tilbagebetalingskravet vedrører beløb, der er erlagt forud for lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Endelig gælder der for krav om tilbagebetaling af beløb, der er betalt for toldekspeditioner, en forældelsesfrist på tre år, mens fristen normalt er på ti år.

9 De fem præjudicielle spørgsmål, som Giudice conciliatore di Milano havde forelagt Domstolen ved kendelse af 26. april 1994, drejede sig dels om en bedømmelse i forhold til fællesskabsretten af ovennævnte bestemmelser i loven af 29. december 1990 (første, andet og tredje spørgsmål), dels om, hvorvidt direktiv 83/643, som ændret ved direktiv 87/53, samt traktatens bestemmelser om forbud mod afgifter med tilsvarende virkning som told finder anvendelse på samhandelen med tredjelande (fjerde og femte spørgsmål).

10 Det fremgår af en kendelse, som Giudice conciliatore di Milano afsagde den 5. maj 1995, og som indgik til Domstolens Justitskontor den 8. maj 1995, at Amministrazione under hovedsagen har erkendt, at artikel 29 i loven af 29. december 1990 ikke fandt anvendelse på Aprile's tilbagebetalingskrav, idet de betalinger, sagen vedrører, ikke er fiskale, og at Amministrazione derfor har frafaldet den indsigelse, der var støttet på denne bestemmelse.

11 I kendelsen af 5. maj 1995 bemærkede Giudice conciliatore di Milano, at det herefter var ufornødent at besvare de tre første præjudicielle spørgsmål, og anmodede Domstolen om kun at tage stilling til det fjerde og femte spørgsmål i kendelsen af 26. april 1994.

12 Disse spørgsmål har følgende ordlyd:

1) »Finder bestemmelserne i direktiv 83/643/EØF i medfør af de EF-forordninger, der er udstedt til gennemførelse af de aftaler, der er indgået mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og EFTA-landene, og tillægsprotokollerne til de nævnte aftaler, med senere ændringer, også anvendelse på toldekspeditioner vedrørende samhandelen EØF/EFTA med produkter, der er omfattet af de nævnte aftaler med senere ændringer? Navnlig ønskes det for så vidt angår toldekspeditioner vedrørende varer, der er omfattet af de nævnte aftaler EØF/EFTA, oplyst, om en medlemsstats lovgivning, som f.eks. artikel 15 i dekret nr. 254 af 8.5.1985 fra republikkens præsident og artikel 11 i dekret nr. 43 af 23.1.1973, hvis stk. 2, litra b), (i modsætning til, hvad der er fastsat i artikel 5, stk. 1, andet led, i direktiv 83/643/EØF af 1.12.1983), bestemte, at grænseovergangstoldstedernes normale åbningstid androg seks timer fra mandag til fredag, og at der kan opkræves vederlag for omkostningen ved tjenesteydelsen for toldekspeditioner, der udføres uden for den nævnte almindelige åbningstid, er forenelig med de ovenfor nævnte bestemmelser i den afledte fællesskabsret?« (fjerde spørgsmål)

2) »Med henvisning til, hvad Domstolen i dom af 21. marts 1991 i sag C-209/89, Kommissionen mod Italien, udtrykkeligt fastslog vedrørende samhandelen inden for Fællesskabet, ønskes det oplyst, om de principper, Domstolen opstillede i nævnte dom af 21. marts 1991, også finder anvendelse på samhandelen med tredjelande og med EFTA-landene i kraft af EØF-traktatens bestemmelser om forbud mod afgifter med tilsvarende virkning som told, om Toldunionen og om indførelse af den fælles toldtarif, og senere bestemmelser i den afledte fællesskabsret. Særligt med hensyn til toldekspeditioner, som vedrører samhandelen med tredjelande, ønskes det oplyst, om de nævnte fællesskabsretlige bestemmelser er til hinder for, at en medlemsstat indfører og/eller opretholder en bestemmelse som den, der blev indført ved ministerialdekreter af 29. juli 1971 (GURI nr. 193 af 31.7.1971) og af 30. januar 1979 (GURI af 5.2.1979), og hvor-

efter det blev pålagt private erhvervsdrivende at betale omkostningen ved tjenesteydelsen 'uden for normal arbejdstid', ikke beregnet på grundlag af omkostningen pr. time for det personale, der faktisk er ansat til at udføre de ønskede toldekspeditioner, som samtidig udføres for toldklarereren, men som et fast beløb for hver enkelt toldekspedition, som er fastsat på grundlag af arten og varigheden af den dyreste tjenesteydelse, og uafhængigt af det beløb, der opkræves separat for hver enkelt af de øvrige toldekspeditioner, toldklarereren anmoder om, og som samtidig udføres for ham?« (femte spørgsmål).

Formaliteten

13 Ifølge den italienske regering må spørgsmålene afvises fra påkendelse, idet de er teoretiske, irrelevante og ikke nødvendige for, at der kan træffes afgørelse i hovedsagen. Således har den forelæggende retsinstans ikke angivet, fra hvilke tredjelande de varer kom, for hvilke selskabet Aprile betalte de afgifter, det kræver tilbagebetalt.

14 Hertil bemærkes, at det er ubestridt, at de omtvistede indførsler ikke udelukkende omfattede varer fra medlemsstater. Det fremgår således af forelæggelseskendelsen, at Amministrazione i hovedsagen selv har anført, at en del af de varer, Aprile havde indført, og som blev pålagt afgifter, der kræves tilbagebetalt, havde oprindelse i tredjelande.

15 På baggrund heraf har Giudice conciliatore di Milano i kendelsen af 26. april 1994 fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen spørgsmål om, hvorvidt bestemmelserne i direktiv 83/643, som ændret ved direktiv 87/53, samt de principper, der for så vidt angår samhandelen inden for Fællesskabet er opstillet i ovennævnte dom

af 21. marts 1991 med hensyn til forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som told, også finder anvendelse på samhandelen med tredjelande.

16 Som led i det samarbejde, der i henhold til traktatens artikel 177 er indført mellem Domstolen og de nationale retsinstanser, tilkommer det efter Domstolens faste praksis udelukkende den nationale retsinstans, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen (jf. f.eks. dom af 27.10.1993, sag C-127/92, Enderby, Sml. I, s. 5535, præmis 10).

17 Når de af den nationale retsinstans stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af en bestemmelse i fællesskabsretten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (jf. dom af 16.7.1992, sag C-83/91, Meilicke, Sml. I, s. 4871, præmis 24).

18 For så vidt angår de nærmere omstændigheder, hvorunder den nationale retsinstans har indbragt sagen for Domstolen, er det korrekt, at den nationale retsinstans ikke har givet en udtømmende redegørelse for den retlige og faktiske sammenhæng, de forelagte spørgsmål indgår i, og navnlig ikke angivet, i hvilke tredjelande de pågældende varer havde oprindelse.

19 Dette kan imidlertid ikke bevirke, at de præjudicielle spørgsmål må afvises fra påkendelse, da det er godtgjort, at en del af de varer, Aprile indførte, og som blev pålagt de afgifter, selskabets tilbagebetalingskrav vedrører, havde oprindelse i tredjelande.

20 Domstolen er således ikke blevet anmodet om at tage stilling til et rent teoretisk problem, men besidder tilstrækkelige oplysninger vedrørende omstændighederne i hovedsagen til, at den kan fortolke de fællesskabsretlige regler og give en relevant besvarelse af de forelagte spørgsmål.

21 På baggrund af de faktiske omstændigheder i den sag, der verserer for den forelæggende retsinstans, tilkommer det derefter denne at fastslå, hvor de pågældende varer har oprindelse og følgelig også, hvilke bestemmelser de er omfattet af.

Det første spørgsmål

22 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende retsinstans i det væsentlige oplyst, om direktiv 83/643, som ændret ved direktiv 87/53, og navnlig direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), andet led, finder anvendelse på toldekspeditioner vedrørende varer fra tredjelande, herunder fra EFTA-medlemsstaterne.

23 Direktiv 83/643, som ændret, vedrører efter sin titel »forenkling af fysisk kontrol og administrative formaliteter i forbindelse med godstransport mellem medlemsstaterne«.

24 Artikel 1, stk. 1, i direktiv 83/643 har følgende ordlyd:

»Med forbehold af de særlige bestemmelser, der gælder inden for rammerne af generelle eller særlige fællesskabsordninger, finder dette direktiv anvendelse på

fysisk kontrol og administrative formaliteter, i det følgende 'kontrol' og 'formaliteter', i forbindelse med godstransport, der skal passere

— en indre grænse i Fællesskabet,

eller

— en ydre grænse, når transporten mellem medlemsstaterne kræver passage gennem et tredjeland.«

25 Heraf følger, at direktivets bestemmelser kun finder anvendelse på godstransport mellem medlemsstater og således ikke på samhandelen med tredjelande.

26 En sådan fortolkning støttes i øvrigt af betragtningerne til direktivet.

27 Som det imidlertid fremgår af selve ordlyden af direktivets artikel 1, stk. 1, er direktivet ikke til hinder for, at fællesskabsordninger, herunder dem, der regulerer samhandelen med tredjelande, indeholder særlige bestemmelser herom.

28 Det første præjudicielle spørgsmål må herefter besvares med, at medmindre andet følger af en anvendelse af særlige fællesskabsbestemmelser, der regulerer samhandelen med visse tredjelande, finder direktiv 83/643, som ændret ved direktiv 87/53, og navnlig direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), andet led, ikke anvendelse på told-

ekspeditioner vedrørende varer fra tredjelande, herunder fra EFTA-medlemsstaterne.

Det andet spørgsmål

29 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende retsinstans i det væsentlige oplyst, om de principper vedrørende forbud mod afgifter med tilsvarende virkning som told, som Domstolen med hensyn til samhandelen inden for Fællesskabet har opstillet i ovennævnte dom af 21. marts 1991, finder anvendelse på samhandelen med tredjelande, herunder med EFTA-medlemsstaterne.

30 I den pågældende dom fastslog Domstolen, at Den Italienske Republik havde tilsidesat forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning, jf. traktatens artikel 9, 12, 13 og 16, idet den anvendte en ordning, der var indført i 1971 og 1979, og hvorefter der, når ydelser, der foretages uden for toldmyndighedernes normale geografiske område eller uden for normal arbejdstid, udføres samtidig for flere virksomheder i forbindelse med toldbehandling som led i samhandelen inden for Fællesskabet, opkræves det fulde, faste vederlag for en ydelse af én times varighed.

31 Med henblik på at give den forelæggende retsinstans en relevant besvarelse må det dels undersøges, om medlemsstaterne ensidigt kan indføre afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen med tredjelande, og dels må omfanget af forbuddet mod sådanne afgifter i aftaler, som Fællesskabet har indgået med tredjelande, eller i fællesskabsordninger, der regulerer samhandelen med tredjelande, fastlægges.

32 For så vidt angår det første punkt bemærkes, at Toldunionen, som i henhold til traktatens artikel 9 omfatter al vareudveksling, indebærer en fælles toldtarif, som sigter mod at gennemføre en udligning af de toldbyrder, som de fra tredjelande importerede produkter underkastes ved Fællesskabets ydre grænser for derved at undgå omgåelser i samhandelen med de pågældende lande samt enhver fordrejning af de frie varebevægelser mellem medlemsstaterne eller af konkurrencevilkårene mellem de erhvervsdrivende.

33 Den fælles handelspolitik, som i henhold til traktatens artikel 113 bygger på ensartede principper, navnlig for så vidt angår toldændringer, indgåelse af told- og handelsaftaler samt gennemførelse af ensartethed i liberaliseringsforanstaltninger, indebærer afskaffelse af de nationale afgifts- og handelsmæssige forskelle, som påvirker samhandelen med tredjelande.

34 Såvel Fællesskabets toldområde, der er en enhed, som ensartetheden med hensyn til den fælles handelspolitik ville lide alvorlig skade, såfremt medlemsstaterne ensidigt kunne opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told på indførsler fra tredjelande.

35 I henhold til Domstolens faste praksis er der heller ikke hjemmel for medlemsstaterne til ud over afgifter i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser ensidigt at opkræve nationale afgifter, idet dette ville stride mod princippet om fællesskabsrettens ensartede anvendelse (jf. bl.a. dom af 28.6.1978, sag 70/77, Simmenthal, Sml. s. 1453, af 16.3.1983, sag 266/81, SIOT, Sml. s. 731, af 16.3.1983, forenede sager 267/81, 268/81 og 269/81, SPI og SAMI, Sml. s. 801, og ovennævnte dom af 30.5.1989, Kommissionen mod Italien).

36 Med henblik på at sikre, at en afgift har samme indvirkning i alle medlemsstaterne på samhandelen med tredjelande, tilkommer det følgelig alene Fællesskabet at fastsætte og eventuelt ændre niveauet for told og afgifter, der pålægges varer fra sådanne lande.

37 Medlemsstaterne kan derfor ikke udelukkende med hjemmel i national lovgivning opkræve afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen med tredjelande.

38 For så vidt angår det andet punkt bemærkes, således som generaladvokaten også har anført i punkt 43 og 44 i sit forslag til afgørelse, at forbuddet mod at indføre afgifter med tilsvarende virkning udtrykkeligt optræder i en række bilaterale og multilaterale aftaler, som Fællesskabet har indgået med et eller flere tredjelande, og som har til formål at ophæve hindringer for samhandelen, samt i de forordninger, Rådet har udstedt om fælles markedsordninger for forskellige landbrugsvarer, og som regulerer samhandelen med tredjelande.

39 Når henses hertil, foreligger der ingen grund til at fortolke forbuddet mod at indføre afgifter med tilsvarende virkning som told forskelligt, alt efter om der er tale om samhandelen inden for Fællesskabet eller om samhandelen med tredjelande, som er reguleret i sådanne aftaler eller sektorbestemte ordninger.

40 De nævnte aftaler har til formål at forstærke og udbygge de bestående økonomiske forbindelser mellem parterne og i dette øjemed afskaffe hindringer for samhande-

len, herunder importtold og afgifter med tilsvarende virkning, som er snævert forbundet hermed. De pågældende aftaler ville blive berøvet en væsentlig del af deres tilsigtede værdi, dersom det i aftalerne indeholdte udtryk afgifter med tilsvarende virkning skulle fortolkes mere snævert end det samme udtryk i traktaten (jf. dom af 16.7.1992, sag C-163/90, Legros m.fl., Sml. I, s. 4625, præmis 26).

41 Det samme ræsonnement må så meget mere gælde ved fastlæggelsen af omfanget af forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning i de forordninger om fælles markedsordninger for landbrugsvarer, der regulerer samhandelen med tredjelande (jf. f.eks. dom af 14.12.1971, sag 43/71, Politi, Sml. 1971, s. 319, org. ref.: Rec. s. 1039, præmis 7).

42 Det andet præjudicielle spørgsmål må herefter besvares med, at medlemsstaterne ikke ensidigt kan opkræve afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen med tredjelande. Såfremt forbuddet mod at indføre afgifter med tilsvarende virkning findes i bilaterale eller multilaterale aftaler, som Fællesskabet har indgået med et eller flere tredjelande med henblik på at afskaffe hindringer for samhandelen, samt i de af Rådets forordninger om fælles markedsordninger for forskellige landbrugsvarer, der regulerer samhandelen med tredjelande, har forbuddet samme rækkevidde, som det er tillagt i forbindelse med samhandelen inden for Fællesskabet.

Sagens omkostninger

43 De udgifter, der er afholdt af den danske og italienske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Giudice conciliatore di Milano ved kendelse af 26. april 1994, som ændret ved kendelse af 5. maj 1995, for ret:

1) Medmindre andet følger af en anvendelse af særlige fællesskabsbestemmelser, der regulerer samhandelen med visse tredjelande, finder Rådet direktiv 83/643/EØF af 1. december 1983 om forenkling af fysisk kontrol og administrative formaliteter i forbindelse med godstransport mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets direktiv 87/53/EØF af 15. december 1986, og navnlig direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), andet led, ikke anvendelse på toldekspeditioner vedrørende varer fra tredjelande, herunder fra EFTA-medlemsstaterne.

2) Medlemsstaterne kan ikke ensidigt opkræve afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen med tredjelande. Såfremt forbuddet mod at indføre afgifter med tilsvarende virkning som told findes i bilaterale eller multilaterale aftaler, som Fællesskabet har indgået med et eller flere tredjelande med henblik på at afskaffe hindringer for samhandelen, samt i de af Rådets forordninger om fælles markedsordninger for forskellige landbrugsvarer, der regulerer samhandelen med tredjelande, har forbuddet samme rækkevidde, som det er tillagt i forbindelse med samhandelen inden for Fællesskabet.

Schockweiler Kakouris Murray

Hirsch Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. oktober 1995.

R. Grass F.A. Schockweiler

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling